

บทที่ 2

วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ค้นคว้าข้อมูลเกี่ยวกับการสืบทอดการแสดงหุ่นละครเล็ก คณะโจหลุยส์ หรือที่รู้จักกันอีกชื่อหนึ่งว่า นาฏยศาลาหุ่นละครเล็ก (โจหลุยส์) จากการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่าง และได้ข้อมูลด้านเอกสาร ซึ่งแบ่งออกเป็นงานวิจัย หนังสือ และบทความ ดังนี้

ประวัติความเป็นมาของหุ่นละครเล็กตั้งแต่เริ่มสร้างจนถึงรุ่นที่ทำการสืบทอด ได้มีการอธิบายลักษณะของหุ่นละครเล็ก และวิธีการเชิดหุ่นละครเล็กที่มีความพิเศษกว่าหุ่นชนิดอื่น ทั้งนี้ยังนำเสนอเรื่องการใช้กระบวนการถ่ายทอดที่เป็นขั้นตอนในการถ่ายทอดการเชิดหุ่นละครเล็กของ ครูสาคร ยังเขียวสด ผู้ที่สืบทอดการแสดงหุ่นละครเล็ก ต่อจาก ครูแกร ศัพทวนิช มาจนถึงปัจจุบัน โดยการฝึกหัดเริ่มแรกของครูสาคร ยังเขียวสด นั้นเริ่มจากการฝึกหัดให้กับลูกหลานทุกคน ซึ่งเบื้องต้นต้องมีการฝึกหัดการแสดง โขนละคร เพื่อเป็นพื้นฐานที่สำคัญในการเชิดหุ่นละครเล็ก ต่อจากนั้นจึงเริ่มฝึกจับตัวหุ่นละครเล็กให้คุ้นเคยและสามารถที่จะทำให้หุ่นละครเล็กเคลื่อนไหวได้เสมือนจริง เมื่อสามารถบังคับหุ่นละครเล็กให้เคลื่อนไหวได้ดังต้องการแล้ว จึงจะสามารถนำออกแสดง ในครั้งแรกของการนำหุ่นละครเล็กออกแสดงนั้น ครูสาคร ยังเขียวสด ยังคงเกรงต่อคำสาปแช่งของพ่อครูแกร ศัพทวนิช อยู่จึงได้ทำพิธีเพื่อขออนุญาตสร้างหุ่นละครเล็กออกแสดง โดยการขออนุญาตนั้น เพียงเพื่อต้องการอนุรักษ์และสืบทอดการแสดงหุ่นละครเล็กในแบบพ่อครูแกร ศัพทวนิช ให้คงอยู่สืบต่อไป (คำธณ สุนทรานนท์ และธรรณ สุนทรานนท์, 2545)

ธิดารัตน์ ไชยเสนา (2548) ศึกษาเรื่อง *สุนทรียรูปในการสื่อสารการแสดงหุ่นละครเล็ก* กล่าวถึงการผสมผสานศิลปะ 4 แขนง คือ นาฏศิลป์ สังคีตศิลป์-ดุริยางคศิลป์ ประณีตศิลป์-หัตถศิลป์ และทัศนศิลป์ ผ่านองค์ประกอบคือตัวหุ่นละครเล็ก ผู้เชิด-

บทละคร ฉาก แสง เสียง คนตรีและผู้พากย์ โดยทุกองค์ประกอบเป็นส่วนสำคัญเพื่อสร้างรสของสุนทรียรูปของการแสดงหุ่นละครเล็ก ซึ่งเป็นการแสดงที่มีมาอย่างยาวนาน และมีแบบแผนในการแสดงที่มาจากการแสดง โขนละคร ศิลปินผู้แสดงจะต้องมีวิธีสร้างสรรค์การแสดงหุ่นละครเล็กในการสื่อความหมายผ่านหุ่นละครเล็ก โดยใช้ท่าทางของการแสดงสร้างความเข้าใจให้กับผู้ชมที่เป็นทั้งคนไทยและชาวต่างชาติ จึงจะสามารถทำให้เกิดสุนทรียะขณะชมการแสดงได้ดี มีความราบรื่น และมีการสื่อความหมายที่ชัดเจน เกิดการรับรู้ตามวัตถุประสงค์ของการแสดงได้

วิวัฒนาการนาฏศิลป์ไทยในกรุงรัตนโกสินทร์ ตั้งแต่พุทธศักราช 2325-2477 ทั้งนี้เพื่อแสดงการเกิด การเจริญเติบโต และการเปลี่ยนแปลงของนาฏศิลป์ไทยชนิดต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในแต่ละยุคสมัย ได้บอกเล่าถึงเหตุการณ์ที่มีผลต่อการแสดงนาฏศิลป์ภายในสังคมไทย นอกจากนี้ ยังปรากฏวิวัฒนาการด้านนาฏศิลป์ไทยที่มาจากชนชาติเพื่อนบ้านที่มีความรุ่งเรืองทางด้านนาฏศิลป์ เช่น มอญ เขมร วิวัฒนาการนาฏศิลป์ไทยในกรุงรัตนโกสินทร์มีจุดเริ่มต้นจากพื้นฐานเดียวกันเพียงแต่แยกสาขาออกไป จึงทำให้มีส่วนประกอบที่คล้ายคลึงกัน การปรับเปลี่ยนส่วนประกอบบางอย่างทำให้รูปแบบและเนื้อหาที่มีความแปลกใหม่สอดคล้องกับรสนิยมของคนดูในสังคมแต่ละยุคสมัย บทบาทของนาฏศิลป์ไทยในพิธีกรรมและการบันเทิง ก็ถือเป็นปัจจัยหลักที่สนับสนุนให้เกิดวิวัฒนาการด้วย ซึ่งในงานวิจัยนี้ได้พบว่า มีการแสดงหุ่นร่วมอยู่ในมหรสพของไทยด้วย (สุรพล วิรุฬห์รักษ์, 2543)

วิชาการทางด้านนาฏศิลป์ไทย กับวัฒนธรรมไทย โดยเริ่มจากการบอกความหมายของนาฏศิลป์ว่า หมายถึง การร่ายรำของ โขน ละคร ฟ้อน และระบำ ซึ่งในการแสดงแต่ละชนิดนั้น ได้มีการแบ่งแยกเป็นประเภทไว้อีกด้วย ทั้งนี้ ได้อธิบายความหมายของวัฒนธรรม การแบ่งลักษณะของวัฒนธรรม และที่มาของวัฒนธรรม มีการกล่าวถึงประเพณีของไทยที่มีมาแต่โบราณอันมีผลต่อวัฒนธรรมทางด้านการแสดงของไทย นอกจากนี้ ในการรวบรวมผลงานการนิพนธ์ของ อาจารย์อาคม สายาคม ได้อธิบายถึงการฝึกหัดละครหลวงในรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว ความสำคัญของหัวโขน การละเล่นหนังใหญ่ ตลอดจนทำนาฏยศัพท์ และรายละเอียดของทำรำนานาฏศิลป์อันเป็นทำรำแม่บทแบบโบราณไว้ด้วย (กรมศิลปากร, 2545)

ประวัติของหุ่นที่ปรากฏ โดยเริ่มตั้งแต่สมัยสุโขทัย สมัยอยุธยาตอนต้น ตอนกลาง และตอนปลาย สมัยกรุงธนบุรี สมัยกรุงรัตนโกสินทร์ ได้เขียนอธิบายโดยละเอียดตามหลักฐานที่ปรากฏถึงการแสดงหุ่น ทั้งนี้ได้บอกลักษณะหุ่นและวิธีการเชิดหุ่นทั้ง 4 ประเภทของไทย ได้แก่ หุ่นหลวงหรือหุ่นใหญ่ ซึ่งปัจจุบันเลิกการแสดงแล้ว หุ่นกรมพระราชวังบวรวิไชยชาญ ซึ่งสามารถแบ่งออกจากรูปการสร้างเป็น 2 ชนิด คือ หุ่นจีนและหุ่นไทย ทั้งสองชนิดนี้แสดงอยู่แต่ในวังหน้าเท่านั้น ละครเล็กหรือหุ่นละครเล็กเป็นการแสดงที่เกิดขึ้นไม่นานเท่าหุ่นชนิดอื่น เป็นหุ่นที่สร้างขึ้นเลียนแบบหุ่นหลวง โดยผู้คิดประดิษฐ์ขึ้นมาคือ พ่อครูแกร ศัพทวนิช และหุ่นประเภทสุดท้ายคือ หุ่นกระบอก หุ่นประเภทนี้มีผู้ทำการแสดงอยู่หลายคณะเป็นที่นิยมตั้งแต่อดีต (จักรพันธ์ โปษยกฤต, 2529)

การค้นคว้าข้อมูลและหลักฐานในเรื่องหุ่นและการเล่นหุ่น อันเป็นมหรสพไทยที่ทำการแสดงมาเป็นเวลายาวนาน ได้อธิบายถึงความหมายของหุ่น ความเป็นมาในทางสากล การกำเนิดหุ่นของโลก ว่ามาจากเหตุจงใจสองประการคือ เกิดจากจินตนาการของประติมากรในสมัยโบราณ และอีกประการหนึ่งว่าเป็นการพัฒนาการของการแสดงของคนจริง นอกจากนี้แล้วได้บอกรูปร่างลักษณะของหุ่นที่ใช้แสดง มีการแบ่งประเภทของหุ่นตามแบบสากลไว้ 4 ประเภท ได้แก่ หุ่นที่มีสายโยงใยบังคับจากเบื้องบน หุ่นที่บังคับด้วยมือ หุ่นที่บังคับด้วยก้านไม้และสายโยงใย และหุ่นหนัง ลำดับมาจนถึงพัฒนาการของหุ่นไทย ซึ่งในพัฒนาการของหุ่นไทยนี้ ได้มีการแบ่งประเภทของหุ่นไว้พร้อมกับอธิบายประเภทของหุ่นไทยโดยละเอียด (วดี กัณหทัต และชัยณรงค์ ชวนะชิต, 2529)

มหรสพหุ่นไทยตั้งแต่ครั้งสมัยกรุงศรีอยุธยา สมัยกรุงธนบุรี และสมัยกรุงรัตนโกสินทร์ โดยอาศัยหลักฐานทางประวัติศาสตร์ที่มีปรากฏเกี่ยวกับการแสดงหุ่นไทยอยู่ และยังมีเรื่องวิวัฒนาการของหุ่นไทยประเภทต่าง ๆ ได้แก่ หุ่นหลวงหรือหุ่นใหญ่ หุ่นกรมพระราชวังบวรวิไชยชาญหรือหุ่นเล็ก หุ่นกระบอก และหุ่นละครเล็ก ทั้งนี้ได้ให้รายละเอียดเกี่ยวกับหุ่นละครเล็กถึงที่มาของการสร้างและการแสดงหุ่นละครเล็ก ประวัติผู้ที่สร้างคนแรกคือพ่อครูแกร ศัพทวนิช ประวัติของครูสาคร ยังเชี่ยวชาญผู้สืบทอดการแสดงหุ่นละครเล็ก นอกจากนี้ได้บอกกรรมวิธีการสร้างหุ่นละครเล็กและหลักการเชิด

หุ่นละครเล็กไว้พอสั่งเขปด้วย (สน สีมাত্রัง, เขาวนุชเวศร์ภาดา และพัชรี ศกสวัตเมฆินทร์, 2540)

ประเพณีและพิธีไหว้ครูของเหล่าศิลปิน โขนละครและดนตรีปี่พาทย์ ความสำคัญของการแสดงความเคารพครูอาจารย์แห่งศิลปะประเภทนี้ การไหว้ครูของเหล่าศิลปินมีการจัดพิธีเป็นพิเศษ นอกจากการไหว้ครูแล้ว เหล่าศิลปิน โขนละคร ได้จัดพิธีครอบขึ้นอีกพิธีหนึ่ง ทั้งนี้บูรพาจารย์ได้กำหนดระเบียบและบัญญัติแบบแผนให้ปฏิบัติสืบเนื่องกันมาเป็นอย่างดี นอกจากนี้ยังกล่าวถึงธรรมเนียมและเคล็ดกลางที่ยึดถือในการแสดง โขนไว้ อีกประการหนึ่งซึ่งเป็นธรรมเนียมและเคล็ดกลางที่สืบทอดกันในหมู่ศิลปิน โขนละครมาอย่างต่อเนื่อง (ชนิด อยู่โพธิ์, 2534)

พิธีไหว้ครูทางนาฏศิลป์อันเป็นประเพณีที่มีมาแต่โบราณ เพื่อแสดงถึงความกตัญญูต่อครูผู้มีพระคุณที่ให้คำแนะนำด้านต่าง ๆ ทั้งนี้ยังหมายรวมถึง การเลียนแบบหรือลักจำ ซึ่งจำเป็นต้องแสดงความเคารพต่อผู้ให้กำเนิดหรือคิดค้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งศาสตร์ทางด้านดนตรีนาฏศิลป์ ถือว่าพิธีไหว้ครูเป็นสิ่งที่สำคัญยิ่ง จึงได้กำหนดพิธีไหว้ครูไว้ด้วยกัน 2 ระยะ ได้แก่ พิธีไหว้ครูเมื่อเริ่มเรียนนาฏศิลป์ และพิธีไหว้ครูประจำปี นอกจากพิธีไหว้ครูที่ถือเป็นพิธีสำคัญของการเรียนนาฏศิลป์แล้ว ยังมีพิธีครอบที่มีความสำคัญยิ่งเช่นกันเพราะในวงการนาฏศิลป์ไทยมีความเชื่อว่า หากไม่ได้ทำพิธีไหว้ครูและพิธีครอบก่อน บรรดาครูอาจารย์ทางศิลปะจะไม่สอนเพลงหน้าพาทย์ชั้นสูงบางเพลง และทำร้ายบางทำให้แก่ศิษย์ เนื่องจากเป็นทำร้ายที่ศักดิ์สิทธิ์อาจส่งผลร้ายต่อตัวครูและศิษย์ ฉะนั้นการไหว้ครูและครอบครูจึงเป็นสิ่งที่ศิลปินพึงกระทำเสมอ (ถัดดา พันสนอก, 2542)

เนื้อหาเกี่ยวกับพิธีไหว้ครู ตำราไหว้ครูและพิธีครอบ การรวบรวมพระตำราครอบโขนละคร ฉบับหลวงครั้งรัชกาลที่ 4 อีกทั้งพระราชพิธีไหว้ครูและครอบโขนละครและปี่พาทย์ครั้งใหญ่ในรัชกาลที่ 6 ซึ่งทั้งหมดนี้อธิบายรายละเอียดของพิธีไหว้ครูและครอบครู จากนั้นได้เสนอเรื่องธรรมเนียมไหว้ครูช่างศิลปกรรมไว้ด้วย โดยกล่าวถึงความสำคัญของการไหว้ครูช่าง และกล่าวถึงพิธีที่ปฏิบัติกันในกลุ่มช่างศิลปกรรม อันประกอบด้วยพิธีสำคัญอยู่ 3 พิธี ได้แก่ พิธีไหว้ครู พิธีครอบ และพิธีบูชาครู ทั้งนี้เพื่อ

แสดงถึงความกตัญญู และความเคารพต่อครูผู้ประสิทธิ์ประสาทวิชาด้านช่างศิลปกรรม (วิทยาลัยครูสวนสุนันทา, 2521)

ศิลปะการแสดงพื้นบ้าน แบ่งออกเป็น 3 ประเภท คือ การรำร่ำ การละคร และดนตรี ได้อธิบายรายละเอียดของการแสดงดังกล่าวว่า การรำร่ำเป็นการแสดงออกทางด้านอารมณ์ด้วยการเคลื่อนไหวร่างกายในลักษณะที่เป็นแบบแผนและมีจังหวะ ส่วนการละครนั้นคือ การแสดงที่พัฒนามาจากการรำร่ำ การแสดงเป็นเรื่องราวตามบทบาท และเนื้อเรื่อง ได้อธิบายเพิ่มเติมด้วยว่าการแสดงละครพื้นบ้านนั้น เป็นการแสดงที่มีการเรียนรู้และถ่ายทอดกันแบบมุขปาฐะ แต่เดิมนั้นการรำร่ำและการละครเป็นการกระทำโดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อประกอบพิธีกรรมตามความเชื่อและศาสนา ก่อนที่จะพัฒนาเพื่อความบันเทิง นอกจากนี้ยังกล่าวถึงการรวบรวมข้อมูลทางคติชนวิทยา การแบ่งกลุ่มข้อมูล การเก็บข้อมูลและการบันทึกข้อมูลทางคติชนวิทยา และการปฏิบัติภาคสนาม อันเป็นเรื่องที่ผู้ศึกษาด้านคติชนต้องเรียนรู้เพื่อให้การศึกษาเป็นไปอย่างถูกต้องและได้ข้อมูลที่เชื่อถือได้ (เสาวลักษณ์ อนันตสานต์, 2543)

โครงการแลกเปลี่ยนทางวัฒนธรรมระหว่างไทยและญี่ปุ่น ซึ่งมีการนำการแสดงหุ่นละครเล็กของ คณะสาครนาฏศิลป์ (โจหลุยส์) หรือครูสาคร ยังเขียวสด ซึ่งเป็นคณะเดียวในไทย ไปแสดงยังประเทศญี่ปุ่นตามแบบเดิมของครูแกร ศัพทวนิช และยังสามารถกล่าวถึงการให้สัมภาษณ์ของครูสาคร ยังเขียวสดเกี่ยวกับการเริ่มฝึกหัดหุ่นละครเล็กให้แก่คณะผู้แสดงที่เป็นลูกหลาน ด้วยการฝึกให้เล่นโจนละครจนชำนาญก่อนแล้วจึงให้เชิดหุ่นละครเล็ก ทั้งยังบอกวิธีการผสมใจในการเชิดหุ่นละครเล็กเนื่องจากการเชิดหุ่นละครเล็ก 1 ตัว ต้องใช้ผู้เชิดถึง 3 คน พร้อมทั้งบอกลักษณะของหุ่นละครเล็ก และความสามารถในการเคลื่อนไหวของหุ่นละครเล็ก (ไทยรัฐ, 2533, หน้า 19)

ชีวประวัติของครูสาคร ยังเขียวสด ตั้งแต่เกิด การศึกษา ชีวิตการทำงานด้านการแสดงลิเก ละคร และการทำห้วโจน ประวัติของหุ่นละครเล็ก ตลอดจนชีวิตของครูสาคร ยังเขียวสด เมื่อเริ่มฟื้นฟูการแสดงหุ่นละครเล็ก มีการกล่าวถึงคำสาปแช่งและพิธีบูชาครู เพื่อขออนุญาตทำหุ่นละครเล็กออกแสดง ทั้งยังได้กล่าวถึงเทคนิคการแสดงหุ่นละครเล็ก และการฝึกหัดหุ่นละครเล็กแก่ลูกหลาน กระทั่งมีผลงานเป็นที่ยอมรับมากมายจนได้รับรางวัลศิลปินแห่งชาติ และกล่าวถึงพัฒนาการของการสร้างหุ่นตั้งแต่ริเริ่มครั้งแรกสมัย

พ่อครูแกร ศัพทวนิช พัฒนาเรื่อยมาโดยครูสาคร ยังเขียวสด กระทั่งหุ่นละครเล็กที่มีเทคนิคพิเศษนี้ได้รับความนิยมนอย่างแพร่หลาย (อริศรา, 2540, หน้า 40-53)

ประวัติของการแสดงหุ่นละครเล็กของพ่อครูแกร ศัพทวนิช ที่ได้สืบทอดมาสู่รุ่นครูสาคร ยังเขียวสด ผู้ที่ถือกำเนิดมาในคณะละครของ ครูแกร ศัพทวนิช เนื่องจากบิดาและมารดาเป็นศิลปินอยู่ขณะนั้น ด้วยความใฝ่รู้จึงทำให้สามารถสร้างหุ่นตามแบบครูแกร ศัพทวนิช ได้ ต่อมานายสุรินทร์ ยังเขียวสด ลูกชายของครูสาคร ยังเขียวสด มีความสนใจการแสดงหุ่นละครเล็กจึงสืบทอดมาอีกรุ่นหนึ่ง นอกจากนี้ได้เขียนถึงหลักและวิธีการแสดงหุ่นละครเล็ก ที่ปัจจุบันนี้ได้เริ่มฝึกให้กับรุ่นหลาน โดยหวังจะให้ป็นรุ่นผู้สืบทอดต่อไปในการแสดงหุ่นละครเล็ก อันเป็นมรดกทางภูมิปัญญาและวัฒนธรรมล้ำค่าของไทย (แคว่มปิ่งทองเทียว, 2540, หน้า 20-24)

การกล่าวถึง นายสาคร ยังเขียวสด ศิลปินแห่งชาติ สาขาศิลปะการแสดง (หุ่นละครเล็ก) พุทธศักราช 2539 มีเนื้อหาเกี่ยวกับประวัติของครูสาคร ยังเขียวสด ตั้งแต่เกิดในคณะละครของพ่อครูแกร ศัพทวนิช ซึ่งเป็นผู้คิดประดิษฐ์หุ่นละครเล็กขึ้นเป็นคนแรก ซึ่งหลังจากที่ พ่อครูแกร ศัพทวนิช ถึงแก่กรรม หุ่นละครเล็กตกอยู่ในความดูแลของลูกสะใภ้ และจากนั้นจึงนำมามอบไว้กับครูสาคร ยังเขียวสด ซึ่งขณะนั้นครูสาคร ยังเขียวสด ไม่ได้ดำเนินการต่อเพราะเกรงกลัวคำสาปแช่ง ภายหลังได้เริ่มฟื้นฟูการแสดงหุ่นละครเล็ก ในปีพุทธศักราช 2528 จนได้มีโอกาสเป็นตัวแทนประเทศไทยนำการแสดงหุ่นละครเล็กไปแสดงยังต่างประเทศ มีการเล่าถึงเหตุการณ์ไฟไหม้ที่ทำให้สูญเสียหุ่นละครเล็กไปราว 50 ตัว แต่ก็ไม่ได้ทำให้ครูสาคร ยังเขียวสดหมดกำลังใจในการสร้างหุ่น จากการทุ่มเทสร้างงานศิลป์หุ่นละครเล็ก จึงทำให้หุ่นละครเล็กของครูสาคร ยังเขียวสดมีชื่อเสียงในปัจจุบัน (นิติกร ทรัพย์วิเชียร, 2542, หน้า 76)

มหรสพไทยดั้งเดิมที่แสดงด้วยหุ่นละครเล็ก ซึ่งปัจจุบันผู้ที่ฟื้นฟูการแสดง และฝึกหัดสืบทอดศิลปะแขนงนี้แก่คนรุ่นหลัง คือครูสาคร ยังเขียวสด ในบทความนี้ได้เล่าถึงประวัติชีวิตของ ครูสาคร ยังเขียวสด ผู้ฟื้นฟูชีวิตให้กับหุ่นละครเล็กของครูแกร ศัพทวนิช ซึ่งมีความเชื่อเรื่องคำสาปแช่งเป็นอุปสรรคในขณะนั้น แต่ด้วยความงามและน่าหลงใหลในการแสดง หุ่นละครเล็กจึงมีการฟื้นฟูการแสดงหุ่นละครเล็กขึ้นมาใหม่ โดยกล่าวถึงการแสดงครั้งแรกที่นำออกเผยแพร่หลังจากไม่ได้ทำการแสดง

มากกว่า 50 ปี จนได้รับการ
 สํานักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ
 ห้องสมุดงานวิจัย
 วันที่ 3.ก.พ.ค. 2555
 เลขทะเบียน 246627
 เลขเรียกหนังสือ.....

ยอมรับและมีการฝึกหัดสืบทอดต่อมา มีการเล่าถึงเหตุการณ์ของการสูญเสียนุ่นละครเล็ก จากไฟไหม้และการเริ่มสร้างหุ่นชุดใหม่หลังได้รับการช่วยเหลือจากสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารีฯ และประชาชนชาวไทยที่ได้รับทราบข่าว (พีระพัฒน์ พุ่มลำเจียก, 2542, หน้า 159-168)

ลักษณะของหุ่นละครเล็ก คือ หุ่นที่มีหัว แขน ขา ขนาดสูงประมาณ 1 เมตร สามารถเคลื่อนไหวได้เสมือนคน ซึ่งแตกต่างจากหุ่นชนิดอื่น ผู้ให้กำเนิดหุ่นละครเล็กคนแรกคือ ครูแกร ศัพทวนิช ก่อนที่จะมีการส่งมอบหุ่นละครเล็กแก่ นายสาคร ยังเขียวสด ในเวลาต่อมาหุ่นละครเล็กที่สืบทอดมายัง ครูสาคร ยังเขียวสด นี้เป็นหุ่นละครเล็กเหลือจากการที่ครูแกร ศัพทวนิชนำหุ่นไปทิ้งลงแม่น้ำเจ้าพระยาประมาณ 30 ตัว ซึ่งอยู่ในความดูแลของนางหยิบ ศัพทวนิช ผู้เป็นลูกสะใภ้ของครูแกร ศัพทวนิช เมื่อได้มีการส่งมอบหุ่นละครเล็กรุ่นที่เหลืออยู่ให้กับครูสาคร ยังเขียวสด ซึ่งในช่วงแรกที่รับหุ่นมานั้น ครูสาคร ยังเขียวสด ยังไม่ได้ดำเนินการแสดงต่อแต่อย่างใด กระทั่งปีพุทธศักราช 2528 ได้ทำการฟื้นฟูการแสดงหุ่นละครเล็กให้กลับมามีคุณค่าต่อวัฒนธรรมไทยอีกครั้ง แม้จะต้องฟันต่อคำสาปแช่งของ ครูแกร ศัพทวนิช ก็ตาม โดยเรื่องที่น่าขบขันแสดงคือ เรื่องรามเกียรติ์ (สายสุนีย์ สิงห์ทัศน์, 2543, หน้า 18-19)

การเล่นหุ่น ซึ่งถือเป็นมหรสพไทยประเภทหนึ่ง เป็นศิลปะไทยที่มีเอกลักษณ์เฉพาะ และมีคุณค่าในหลายด้าน โดยเฉพาะการแสดงหุ่นละครเล็ก ที่จัดว่าเป็นมหรสพของชาวบ้านอย่างแท้จริง ประวัติได้กล่าวไว้ว่าผู้ให้กำเนิดคือครูแกร ศัพทวนิช ได้คิดสร้างเลียนแบบหุ่นหลวง ต่อมาได้เล่นถวายกรมหลวงไชยสุรเดช พระองค์ทรงตั้งนามให้ว่า ละครเล็ก ซึ่งต่อมาหุ่นละครเล็กได้มีผู้สืบทอดเพียงผู้เดียว คือครูสาคร ยังเขียวสด ทั้งนี้ในบทความยังกล่าวถึงสุนทรียภาพในการแสดงหุ่นละครเล็กว่าเกิดจากการรวมกันของสื่อศิลปะหลายแขนงจนทำให้เกิดเอกภาพ จะขาดส่วนใดมิได้ ด้วยเหตุนี้จึงทำให้การแสดงหุ่นละครเล็ก เป็นมรดกทางภูมิปัญญาที่แสดงเอกลักษณ์ความเป็นไทยอย่างเด่นชัด (ภูมิปัญญาไทย, 2544, หน้า 80-81)

ปณิธานอันแน่วแน่ของ ครูสาคร ยังเขียวสด ซึ่งได้ทำให้เกิดโรงละคร โจหลุยส์ เธียเตอร์ขึ้นแห่งแรก ที่จังหวัดนนทบุรี ต่อมาย้ายสถานที่มายังสวนลุมไนท์บาซาร์ ปัจจุบันได้รับพระมหากรุณาธิคุณจากสมเด็จพระเจ้าพี่นางเธอฯ เจ้าฟ้ากัลยาณิวัฒนา

กรมหลวงนราธิวาสราชนครินทร์ พระราชทานชื่อใหม่ว่า นาฏยศาลา หุ่นละครเล็ก (โจหลุยส์ เชียร์เตอร์) ถึงครูสาครจะเสียชีวิตแล้ว แต่เจตนาารมณ์ที่ต้องการอนุรักษ์และเผยแพร่การแสดงหุ่นละครเล็กยังคงอยู่สืบต่อไป โดยบุตรชายของครูสาคร ยังเขียวสดได้ดำเนินการสานต่อการแสดงหุ่นละครเล็ก และพัฒนาการแสดงให้ดียิ่งขึ้น คงอยู่เป็นมรดกทางวัฒนธรรมของไทยต่อไป